

Kommunal- og regionaldepartementet
Boks 8112 DEP
0032 OSLO

KOMM. OG REG. DEP	
13 OKT 2005	
05/1594-17	
Ark.	680.0
Ans.	40 145 1 DV

SAMSPILL OG TILLIT- HØRING

Fylkesutvalget i Finnmark behandlet i møte 27.09.2005 NOU 2005:6 Samspill og tillit- om staten og lokaldemokratiet og gjorde følgende vedtak:

” Etter mange år med utredninger om oppgavefordeling og regionstruktur er det nå behov for handling. Konklusjonene i utredningene har bla vært at avgjørelser som krever politisk skjønn skal legges til et folkevalgt organ og at oppgaver skal legges til laveste forvaltningsnivå. Dette har fylkestinget sluttet seg til. Fylkesutvalget mener at konklusjoner må trekkes raskt og reformer må settes ut i livet”.

Med dette oversendes saksframlegget i saka.

Vennlig hilsen

Kari Meløy

Informasjonssjef

Fylkesordfører

Arkivsak 200300733
Arkivnr.
Saksbeh. Meløy, Kari

Saksgang	Møtedato	Saksnr.
Fylkesutvalget	27.09.05	49/05

SAMSPILL OG TILLIT - OM STATEN OG LOKALDEMOKRATIET - NOU 2005:6

FYLKESORDFØRERS INNSTILLING

Etter mange år med utredninger om oppgavefordeling og regionstruktur er det nå behov for handling. Konklusjonene i utredningene har bla vært at avgjørelser som krever politisk skjønn skal legges til et folkevalgt organ og at oppgaver skal legges til laveste forvaltningsnivå. Dette har fylkestinget sluttet seg til. Fylkesutvalget mener at konklusjoner må trekkes raskt, og reformer må settes ut i livet.

Vadsø, 13. september 2005

Helga Pedersen
fylkesordfører

BAKGRUNN

I mars 2004 fikk en regjeringsoppnevnt kommisjon i oppdrag å analysere og vurdere lokaldemokratiets vilkår og utforming. Mandatet var todelt og presenteres i to offentlige utredninger. Den første utredningen redegjør for og drøfter ulike konsekvenser utviklinga i forholdet mellom stat og kommune har for et levende demokrati (NOU 2005: 6). I dette saksframlegget drøftes denne utredningen. Høringsfrist er 1. november 2005.

Neste utredning skal ta for seg hvordan lokaldemokratiet kommer til uttrykk i det enkelte lokalsamfunn (vår 2006).

BESKRIVELSE

Hovedtema

Hovedtema denne gangen er altså forholdet mellom stat og kommunesektor. Begrepet kommunesektor dekker her både kommuner og fylkeskommuner. Analysene og vurderingene har tatt utgangspunkt i debatten om lokaldemokratiet. Nøkkelordene er *handlingsrom, tillit og samspill*. Dette er tema som har stor betydning uavhengig av antall kommuner og forvaltningsnivåer.

Nedenfor følger et sammendrag av NOU 2005:6. Samspill og tillit – Om staten og lokaldemokratiet.

Utvikling i valgdeltakelsen – At alle stemmer, stemmer ikke lenger

Kommisjonen har lagt et overordnet hensyn til grunn for arbeidet: Å øke deltakelsen og engasjementet i lokalpolitikken.

Valgdeltakelsen har vært jevnt synkende ved valgene fra 1979 til 2004. Deltakelsen ved kommunevalg er lavere enn ved stortingsvalg og har sunket fra 72,8 % i 1979 til 59 % i 2003. Ved fylkestingsvalget i 2003 deltok 55,6 % på landsbasis.

For Finnmark er tallene for fylkestingsvalgene siden 1975 slik:

1975	1979	1983	1987	1991	1995	1999	2003
65,6%	63,6%	63,6%	55,5 %	53,8%	53,7%	46,2 %	49,5%

Å stemme ved valg er en enkel form for politisk deltakelse. Det er derfor påfallende at hjemmesitterpartiet har vært det største partiet ved de tre siste valg.

KAP. 2 KOMMUNALE OG STATLIGE VERDIER

Hvilke oppgaver har kommunene og graden av statlig styring

Undersøkelser viser at den statlige styringa varierer betydelig mellom ulike politikkområder som kommunene har ansvar for. Det er fire ulike måter å definere kommunenes handlingsrom på:

- Politisk desentralisering gir kommunene frihet til å definere mål og virkemidler. Dette er i tråd med idealet for det lokale selvstyret
- Administrativ desentralisering er når målene er fastsatt og kommunene selv skal finne veien til målet
- Kommunal avmakt oppstår når kommunene skal iverksette tiltak, men mangler kapasitet eller ressurser
- Dekonsentrering / delegering av vedtaksmyndighet - mål og virkemidler er fastlagt i forkant. Kommunene skal sette i verk tiltak ut fra kriterier bestemt sentralt

De kommunale selvstyreverdiene – de statlige verdiene

Følgende verdier i et lands styreform er viktige for at vi skal kunne snakke om en desentralisert styringsform:

Demokrativerdien er knyttet til aktivisering av borgerne og er et middel til å styrke demokratiet. Lokalpolitikk er viktig for rekruttering av politikere til rikspolitikken.

Frihetsverdien er knyttet til at lokale institusjoner må ha en viss selvstendighet for at selvstyret skal være reelt

Effektivitetsverdien er todelt. Under den årlige budsjettprosessen kan administrasjonene bli pålagt å effektivisere for å få på plass nye tiltak eller for å opprettholde en viss kvalitet

Sentrale argumenter for sentralisering eller statlig styring er rettssikkerhet, nasjonal likhet, effektivitet og makroøkonomisk styring. Statlig styring gjør det lettere å skape likhet / likeverd i tjenestetilbudet.

Samlet sett trekker de kommunale selvstyreverdiene i retning av *desentralisering* og de statlige verdiene i retning av *sentralisering*.

Spenningen mellom desentralisering og sentralisering

Kommunen kan oppfattes som forsvarere av enkeltindivid og grupper mot en sterkt statsmakt. På den andre siden hevdes det at en sterk stat vil gi større muligheter for lik standard på tjenestene. Imidlertid stilles det spørsmål ved om staten kan være garantist for likhet all den tid det alltid vil være rom for forskjønn. Dersom staten ikke har tillit til kommunene, blir målsetningene mer detaljert, og det oppstår behov for kontrollordninger. Spenningsforholdet mellom stat og kommune vil alltid være til stede. Spenningene vil kunne bli mindre dersom idealene om det lokale selvstyret og den lokale stat dempes.

KAP. 3 FORHOLDET MELLOM KOMMUNE OG STAT MED HOVEDVEKT PÅ PERIODEN 1975- 2004

Etableringen av direkte folkevalgt fylkesting skulle gi et løft for lokaldemokratiet. Fylkeskommunen skulle ivareta oppgaver som var for store for kommunene. I utgangspunktet var optimismen stor, men fylkeskommunen ble etablert med de samme oppgavene den alltid hadde hatt. Fylkeskommunen utviklet seg ikke ved at nye oppgaver kom til. I stedet har fylkeskommunen mistet oppgaver til staten. (de siste oppgavene som er fjernet er sykehus, barnevern og rusomsorg)

I starten av 1980-års utviklet det seg en økende bekymring for at den statlige styringa ble for sterk og ga dårligere kår for det lokale selvstyret. Den statlige styringa skulle bli mindre gjennom økt bruk av rammetilskudd, frikommuneforsøk og ny kommunelov som framhevet kommunenes frihet til å velge organisasjonsløsninger. Rammetilskuddene ble imidlertid avløst av mer øremerking fra statens side og frikommuneforsøkene førte ikke til permanente ordninger.

Kommunene er vesentlig forskjellig i dag i forhold til tidligere. Kommunenes viktigste oppgaver i dag er skole og helse/ omsorg. I 1976 var oppgavene for en stor del rettet mot infrastruktur. Overføring av oppgaver har gått fra kommune til stat og fylkeskommune og motsatt vei. Hovedtrygden av oppgaver har gått fra stat til primærkommune. Fra kommunenes side framheves det til stadighet at staten overfører oppgaver uten at økte økonomiske rammer følger med.

Utviklinga av lokaldemokratiet, har gått i retning av at lokalpolitikernes oppgaver er blitt rikspolitikernes oppgaver og omvendt. Rikspolitikernes interesser for skole, helse og omsorg har vært økende. Dette kan være en av årsakene til at valgdeltakelsen ved stortingsvalg er høyere enn ved kommune- og fylkestingsvalg.

Den lave valgdeltakelsen ved valg trenger ikke være et uttrykk for mistillit. Det kan like godt uttrykke tilfredshet med demokratiet. Likevel vil hjemmesitterne alltid fungere som en varsellampe i et demokrati.

KAP 4 KOMMUNENS HANDLINGSROM – HVORFOR STATLIG STYRING?

Frihet for kommunene utøves innenfor rammene av det nasjonale. Følgende hensyn ligger til grunn for statens styring:

- Nasjonaløkonomiske hensyn
- Krav om rettsikkerhet
- Utjevningshensynet
- Hensyn til miljø og en bærekraftig utvikling

Lokalpolitikere mener at spillerommet for lokalpolitikk er så begrensa at de føler seg maktesløse. På en andre siden: Dersom kommunene skal få mer frihet, vil det kunne føre til at tjenestene utføres ulikt og til ulik kvalitet.

Det hevdes at velgerne ikke stemmer ved valg fordi lokalpolitikerne har lite de skal ha sagt. Likevel viser undersøkelser at velgerne er fornøyd med kommunale tjenestetilbud. Dette står i kontrast til hva ordførere og rådmenn mener.

Større kommuner er et forslag som skal imøtekomme de problemene kommunene står overfor. Større kommuner skal gjøre kommunene sterkere og bedre i stand til å løse sine oppgaver. Forutsetningen skal være mindre statlig styring. På den andre siden er mange bekymret for at store kommuner skaper større avstand til velgerne.

KAP. 5 STATLIG STYRING I FORHOLD TIL KOMMUNENE

Hvilke styringsmekanismer bruker staten overfor kommuner og fylkeskommuner?

- Regelverk og lover
- Prosedyrer
- Rammefinansiering
- Øremerking
- Stykkprisfinansiering
- Tilsyn, kontroll og rapportering

KAP. 6 SAMSPILL FOR TILLIT

Samspill må bygge på tillit. I dag preges forholdet mellom stat og kommune av ulikt syn på situasjonen. Kommunene mener statlige rammer er for stramme, mens staten på sin side sier at kommunene ikke utnytter ressursene godt nok. Staten tviler på om kommunene makter oppgavene og innfører detaljerte regler, tilsynsordninger og krav om rapportering.

Samspill styrkes ikke av at statlige organer detaljstyrer kommunene. Hierarkiske styringsformer oppmuntrer ikke til samspill, men kan oppfattes som statlig skepsis overfor kommunene. Samspillet utfordres også av det stadige svarteperspill om de statlige rammene.

Løsningen på ”konfliktene” kan være utvikling av partnerskap, konsultasjonsordninger, avtaler, formell og uformell dialog eller andre kontaktpunkter.

KAP. 7 DET KOMMUNALE SELVSTYRETS JURIDISKE STATUS

Begrepet kommunalt selvstyre har ingen plass i Kommune-loven og i Grunnloven. Norge er på dette området i en særstilling i Norden og i Europa. Grunnlovsforslag som skal rette på forholdet ligger i Stortinget,

KAP. 8 FRIERE KOMMUNAL BESKATNING

Begrensningen i kommunenes muligheter for å skaffe seg egne inntekter, svekker handlefriheten, reduserer mulige gevinster ved desentralisering og stimulerer i liten grad til deltakelse og aktivitet i lokalpolitikken. En reform som gir kommunene fri beskatningsrett, vil gi norske kommuner samme mulighet som svenske og danske kommuner har. Det kan være aktuelt med folkeavstemninger om innføring av friere kommunal beskatning.

KAP 9. INTERNASJONALE AVTALER OG LOKALDEMOKRATI

Dette kapitlet handler om hvordan lokaldemokratiet påvirkes av internasjonale avtaler; menneskerettigheter, EØS og deltakelse i Europarådet. I tillegg vurderes hvordan kommunene kan trekkes mer aktivt med i EØS-prosessen. EØS-avtalen pålegger kommunene strenge rutiner når det gjelder innkjøp og krav til fri bevegelse av arbeidskraft.

Når det gjelder menneskerettigheter, handler det bla om velferdstjenester, psykiatri, asylsøkere og barnevern. Disse områdene gjelder også for Europarådet..

KAP. 10 ØKONOMISKE OG ADMINISTRATIVE KONSEKVENSER AV KOMMISJONENS FORSLAG

Mange av kommisjonens forslag er av prinsipiell karakter. Det er derfor forhold som må utredes ytterligere før de administrative og økonomisk konsekvensene kan fastslås i detalj.

Kommisjonens konklusjoner og forslag

Forslagene er ikke samlet på ett sted. I konklusjonene er det for en stor del synspunkter og få konkrete forslag. Som nevnt ovenfor krever kommisjonen ytterligere utredninger av konsekvensene politisk og administrativt dersom nye tiltak skal kunne iverksettes.

Her er de viktigste synspunktene og forslagene fra kommisjonen:

- Kommunene bør beholde et bredt ansvarsområde og ha størst mulig frihet
- Rettighetslovgiving bør begrenses fordi økt bruk går utover det kommunale selvstyret
- Sterkt regelstyrte oppgaver bør overføres til staten
- Det kommunale selvstyret må grunnlovsfestes
- Kommunene må få tilstrekkelig finansiering av statlige reformer
- Fordeling av velferdsoppgaver der både staten og kommunene har sterke interesser, må avklares
- Balansen i kommuneøkonomien må gjenopprettes
- Øremerkede tilskudd må innlemmes i rammetilskuddet
- Faste resultat- og kvalitetsmål på tjenestene i kommunene kan virke hemmende på tjenesteproduksjonen
- Tiltak for samordning i den sentrale forvaltningen
- All politikkkutforming legges til folkevalgte organer
- Gjennomgang av fylkesmannens rolle
- Fylkesmannen bør være klageinstans for vedtak i kommuner og fylkeskommuner
- Innføring av et enklest mulig rapporteringssystem mellom stat og kommune
- Konsultasjonsordning innføres mellom staten, kommuner og fylkeskommuner
- Fri beskatningsrett for kommunene. Bruk av folkeavstemning før beslutning tas
- Lokalforvaltningen trekkes inn i arbeidet rettet mot EU og særlig i arbeidet mot EØS-reglene.

VURDERING

Utredningen ” Samspill og tillit – om staten og lokaldemokratiet” har få klare konklusjoner. Kommisjonens forslag og vurderinger er stort sett av prinsipiell karakter og krever nye utredninger før konsekvensene kan fastslås.

Tidligere utredninger over lignende tema

Flere offentlige utredninger har over lang tid tatt for seg forholdet mellom forvaltningsnivåene:

- KOU 1-97 Spiller det noen rolle – demokratisk forvaltning på to eller tre nivå.
- KOU 1-98 ” Rydd opp! – Styrket folkestyre og administrativ forenkling”
- NOU 2000: 2 Om oppgavefordelinga mellom stat, region og kommune
- Innspill til St.meld om distrikts- og regionalpolitikk – første halvår 2001(FU-sak)
- St. meld.nr 31 Kommune, fylke, stat – en bedre oppgavefordeling (2000-2001)
- St.meld nr 19 Nye oppgaver for lokaldemokratiet- regionalt og lokalt nivå (2001-2002)
- NOU 2004: 19 Livskraftige distrikter og regioner (Distriktskommisjonen)

Utredningene har vært opptatt av følgende:

- Funksjonsforedlinga mellom forvaltningsnivåene
- Oppgavene legges til laveste forvaltningsnivå
- Avgjørelser som krever politisk skjønn legges til et folkevalgt organ
- Statlig tilsyn skal hovedsakelig utføre legalitetskontroll
- Øremerkede midler begrenses
- Statlig myndighet skal ikke gripe inn i lokale politiske beslutninger
- Fylkesmannens godkjenning av kommunale budsjetter avskaffes
- Det innføres (en viss grad av) fritt skatteøre
- Staten og lokalt og regionalt nivå skal være samarbeidspartnere i dialog, forhandlinger og ved konsultasjoner

Tid for handling

Mange utredninger har altså gjennom flere år tatt for seg samme eller nært beslektta tema uten at konklusjonene har ført til at endringer er satt ut i livet. Dette er et synspunkt som deles av Distriktskommisjonen som sier:

” Desentralisering av betydelig mer makt fra staten til et folkevalgt regionalt nivå. Det pekes på at behovet for et sterkere folkevalgt regionnivå er godt utredet og at konklusjonene i de ulike utredningene konvergerer mot en styringsreform som innebærer en betydelig desentralisering av makt. Tidligere anbefalinger er imidlertid ikke fulgt opp, og det er nå behov for gjennomføringskraft.” (side 113 venstre spalte)

Distriktskommisjonen ber altså om at beslutninger blir tatt. Fylkesrådmannen slutter seg til dette. Tiden for store utredninger må nå være forbi og Stortinget bør konkludere.

Følgende kommentar i lederen i Mandag Morgen med tittelen Stopp svarteperspillet støtter Distriktskommisjonen syn når det gjelder mange utredninger og ingen beslutninger:

” Mye tyder på at lokaldemokratiet går en sakte død i møte. En kombinasjon av politisk kynisme og impotens har gjort kommunene til kasteballer i et evigvarende politisk og byråkratisk spill. Avgjørende spørsmål om kommunestørrelse og oppgavefordeling drukner i stadig nye kommisjoner og prosjekter. Dere må reise dere å kjempe for å forsvare lokaldemokratiet mot sentralistene i hovedstaden, manet Kjell Magen Bondevik på kommunetinget sist uke. Dette likte kommunefolket å høre, og så vedtok de nye resolusjoner om kommuneøkonomi, selvstyre og konsultasjoner med staten. *Som ikke vil endre på noen ting*” (vår uthevelse)

Fylkesordførere og fylkesrådsledere (kollegiet) var samlet til møte i august i år. På dette møtet krevde de at en forvaltningsreform med sterke folkestyrte regioner må innføres raskt. Alle viktige prinsipper for en slik reform må avklares i en melding til Stortinget våren 2006. Møtet ser ingen grunn til flere utredninger.

Kollegiet sier videre:

” Kollegiet har merket seg at regjeringen har varslet at enda en ny evaluering av fylkeskommunen settes i gang i høst. Kollegiet kan ikke se behovet for dette. Alle utredninger og evalueringer er samstemte: dagens fylkeskommune, med dagens ansvar og myndighet, er ikke tilpasset framtidens utfordringer, men må erstattes av et nytt regionalt nivå”.

Distriktskommisjonen

Distriktskommisjonen var svært konkret i sine konklusjoner. I saksdokumentet til fylkestinget listes hovedprinsippene og konkrete forslag til endringer i styringsstrukturene opp. Dette tas med få å illustrere og understreke det unødvendige i nye utredninger og kommisjoner.

A. Hovedprinsipper knyttet til *rammebetingelser* for det nye nivået:

- Makt og oppgaver skal desentraliseres fra staten til det regionale nivået
- Det økte ansvaret og oppgaver bør følges opp av økonomiske ressurser
- Regionene skal ha ansvar for relasjonsbygging på den internasjonale arena
- Fylkesmannens oppgaver bør rendyrkes til tilsyn og kontroll, og nedbygges i forhold til drift og utviklingsoppgaver – og likeartede oppgaver samordnes på regionalt nivå
- Det bør legges opp til en hensiktsmessig spredning av regionale funksjoner, kompetansemiljøer og myndigheter for å unngå forsterket sentralisering
- Forholdet mellom sentrale myndigheter og regioner sikres og bygges bl.a. på avtaler, konsultasjon, dialog, styringssignaler og på helhetlige og fokuserte regionale plandokumenter som bør inngå som viktige premisser i den statlige planleggingen
- I regioner med samisk bosetting bør det etableres trepartsforhandlinger mellom stat, region og Sametinget for å sikre Norges forpliktelser i forhold til samene
- Oppgavene til kommunene videreutvikles

B. Hovedoppgaver knyttet til *tjenesteyting*:

- Det regionale nivået gis en større frihet til å prioritere på tvers av sektorer
- Beholde ansvar for videregående opplæring
- Ansvar for riksveiene utenom stamvegene
- Ansvar for samordning av kollektivtrafikk og samordning/utbygging av transportmessig infrastruktur

- Flere av riksinstisusjonene for kunst- og kulturformidling vurderes avvirket til fordel for en styrket kulturaktivitet i regionene
- Ansvar for idrett, museer, kulturinstisusjoner og internasjonalt kultursamarbeid
- Ansvar for forebyggende folkehelse og dialog med helseforetakene og strategiske veivalg

C. Viktige oppgaver knyttet til *regional planlegging og næringsutvikling*

- Ha ansvar for regional planlegging
- Utforme en helhetlig arealpolitikk tilpasset til regionens utfordringer
- Ha myndighet og oppgaver knyttet til miljø, ressursforvaltning, fiskeri, landbruk og a-
etat
- Forvalte midler til næringsutvikling (smal distriktpolitikk) innenfor utvidet
ansvarsreform
- Videreutvikle rollen som bestiller overfor Innovasjon Norge
- Ha et ansvar i forhold til SIVAS utviklingsarbeid, bygdeutvikling osv.
- Forvalte tilstrekkelige midler til at høgskoler motiveres til å innrette sin aktivitet i tråd
med regionale utviklingsstrategier
- Sikre større innflytelse innenfor forskning og utvikle rollen som bestiller av relevant
forskning
- Ha ansvar for utbygging av bredbånd til de deler av landet der slik utbygging ikke er
bedriftsøkonomisk lønnsomt

Fylkestingets behandling av Distriktskommisjonen

Ved behandlinga av Distriktskommisjonen/Sterke regioner gjentok flertallet i fylkesting at Finnmark skal bestå som eget fylke, samt presiseringen "Finnmark fylkesting mener også at Finnmark fylke er en egen region". I sine innspill til Distriktskommisjonen sa fylkestinget også dette:

- det må være mulig, med basis i egne fortrinn og utfordringer, å praktisere ulike modeller i forskjellige deler av landet
- kjernen i den nye regional- og distriktpolitikken må, i Norge som i Europa for øvrig, være regionenes egen utviklingspolitikk
- regionens utstrekning bør ikke være større enn det som i dag er tiltakszone, det vil si Finnmark og Nord Troms
- I Finnmark mener vi det er riktig å gi mer makt til fylkeskommunen og kommunene selv om dette kan medføre økte geografiske forskjeller i tjenestetilbud og konkurransekraft. Også i dag er det store forskjeller mellom kommunen.
- Vi ser med bekymring på den sentraliseringa av makt som finner sted. De viktigste tiltakene som kan bidra til desentralisering av makt og beslutningsmyndighet er, sett fra Finnmarks ståsted, knyttet til eierskap og råderett over ressursene i fylket.
- Vi ønsker makt og beslutningsmyndighet for å kunne utrette noe, for å skape vekst og utvikling med utgangspunkt i den kunnskapen vi har om regionens fortrinn
- Finnmark fylkeskommune vil påpeke at regionalutviklerrollen ikke er en ny rolle, men forsterkning av gammel rolle
- Finnmark fylkeskommune mener at en regional forvaltning av fiskeressursene er nødvendig, bl.a. for å sikre fellesskapets eiendomsrett til fiskeressursene (Derfor gjennomføres prosjektet "Fiskeripolitikk med finnmarksvri")
- Fylkesmannens landbruksavdeling bør overføres til fylkeskommunen for å arbeide mer offensivt med utviklingstiltak knyttet opp mot finnmarkslandbruket.

- Miljøvernarbeid bør oppfattes som en viktig del av det enkelte fylkes utviklingsstrategi. Fylkesmannens miljøvern avdeling bør overføres til fylkeskommunen for på den måten å sette miljøpolitikk mer inn i en utviklingssammenheng
- Samarbeid om samordning mellom Høgskolesystemet og regionalt folkevalgt nivå må styrkes og være forpliktende for få sammenheng mellom regionens opplærings- og forskningsbehov og høgskolenes satsingsområder.
- Innen kulturfeltet har fylkeskommunen ansvar for en rekke satsinger med sterke statlige føringer. Mange prosjekter og tilskuddsordninger kunne vært drevet mer rasjonelt hvis fylkeskommunen hadde forvaltningsansvaret uten sterke føringer fra sentralt hold
- Etter at spesialisthelsetjenesten gikk over til staten har fylkespolitikere mistet innflytelsesmulighet på dette feltet som fortsatt er viktig for bolyst, helse og trivsel blant befolkningen i fylket. Dette bør endres og det bør vurderes større regionalpolitisk innflytelse i styringa av helseforetakene.
- I forhold til fylkesvegene har fylkeskommunene tradisjon for å være bestiller. I Finnmark har også en betydelig andel av kollektivtjenestene vært lagt ut på anbud. Dette kan utvides til at fylkeskommunen får tildelt midlene til infrastruktur i regionen, det være seg midler til veginvesteringer, havneformål, flyplassinvesteringer samt drift og vedlikehold.
- I Finnmark er vi også opptatt av å utvikle nye næringer. Fylkestinget har vedtatt en satsing på å utvikle kulturnæring i Finnmark, og satt av 20. mill. kroner av midlene fra salget av FFR i et investeringsfond for å utvikle kultur som næring.

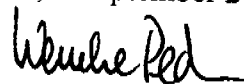
Finnmarks fylkeskommunes søknad om å bli prøveregion Finnmark er i tråd med Distriktskommissjonens synspunkter

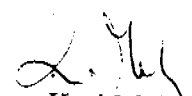
Finnmark fylkeskommune utarbeider nå etter vedtak i fylkesutvalget en søknad til KRD om å få status som prøveregion på noen områder. Ønskene er i tråd med Distriktskommissjonens anbefalinger og fylkestingets innspill til Distriktskommissjonen.

FYLKESRÅDMANNENS KONKLUSJONER

Etter mange år med utredninger om oppgavefordeling og regionstruktur er det nå behov for handling. Konklusjonene i utredningene har bla vært at avgjørelser som krever politisk skjønn skal legges til et folkevalgt organ og at oppgaver skal legges til laveste forvaltningsnivå. Dette har fylkestinget sluttet seg til. Fylkesrådmannen mener at konklusjoner må trekkes raskt, og reformer må settes ut i livet.

Vadsø, 9. september 2005

Wenche Pedersen
fylkesrådmann

Kari Meløy
Informasjonssjef

VEDLEGG

Sammendrag av NOU 2005: 6 Samspill og tillit